

V rukou jsem svírala Ardenovu duši. Tím jsem si byla jistá.

Ležela jsem na posteli, popíjela přeslazené latté a četla *Deset stovek let tebe* od první do poslední stránky. Každá strofa mě bodala přímo do hrudi. Jako by Mischa vstal z mrtvých; ta verze Ardena, která mi chyběla nejvíc. Úplně jiný člověk než ten chladnokrevný zabiják v Salvadoru.

Jedna báseň popisovala Ardenovo srdce jako strašidelný dům, obklopený příkopem, který si sám vykopal. Vrhalo to na jeho stoický klid nové světlo, přivedlo mě na myšlenku, že možná nenávidí to, co se z něj stalo. Uzavřená a bezcitná bytost, ovšem stále méně bolestná verze než alternativa: dovolit si prožívat lásku, když ví, že může skončit jen jedním jediným způsobem.

Vzpomněla jsem si na svůj vlastní preventivní žal, na to, jak jsem se zarputile připravovala na ztrátu, jako by mě to nějak chránilo před nevyhnutelnou bolestí, a napadlo mě, že Arden má možná pravdu. Skoro všichni, které jsem kdy milovala, byli po smrti, a moje bolest nikdy nezmizela; jen jsem se naučila existovat po jejím boku.

Přesto jsem si vždycky dovolila milovat, ať už v dobrém, nebo ve zlém. Říkejte tomu odvaha nebo šílenství, pravdu máte v obou případech.

Abych byla upřímná, část mého já věřila, že všichni, které jsem kdy milovala, se ke mně vrátí v jiném životě, v jině po-

době. Nemuseli by nutně vědět, že jsme se už někdy v minulosti setkali, a nevěděla bych to ani já, ale stále by mezi námi pulzovala ta energie, recyklovaná láska, pouto z dávných dob.

Pár let před Velkou válkou navštívilo naši malou francouzskou pohraniční vesnici potulné médium jménem Anaïs Lamunière a já jsem se vzbouřila vůli rodičů, kteří věřili, že spiritisté odporují biblickému učení, a tajně za ní vyrazila. V malé kavárně se zamlženými okny si Anaïs upravila svůj květovaný šátek a tichým, spikleneckým hlasem mi prozradila, že ztracené duše jsou přitahovány láskou, kterou k nim stále cítí živí. To znamenalo, že rodiče se často znovuzrodili jako vlastní děti svých dětí a sourozenci, kteří zemřeli společně, se znovuzrodili jako dvojčata, a různé další dynamiky, které mě znepokojovaly a fascinovaly zároveň.

Nebyla jsem si jistá, jestli Anaisiným teoriím úplně věřím, ale cosi na jejich slovech mi přišlo reálné. Kdykoli jsem si vzpomněla na patchworkovou deku lásky, která obklopovala rodinu Blytheových, nevyhnula jsem se myšlence, jestli ty zdánlivě nesourodé osobnosti – pošťáky a pomocníky na statku, zdravotní sestry a učitele a spolužáky – k sobě nepřitahuje nějaká prastará, konstantní síla. Kdysi, někdy dávno, pro mě, mou matku, sestru, mého zesnulého otce, byli něčím mnohem víc.

A tak, protože jsem neměla žádnou jinou víru, k níž bych se mohla slepě upínat, jsem usoudila, že láska je fyzikální síla a nikdy není zbytečná. Jakmile ji jednou zavoláme do vesmíru, bude se nám navždy ozývat zpět.

Když jsem to Ardenovi tehdy v zákopech zamořených krysami řekla a zeptala se ho, jestli to vidí stejně, zavřel oči, zaklonil hlavu ke stěně zákopu a odpověděl: „Ne, myslím, že ne.“

„Věříš, že láska umírá s tělem?“ zamumlala jsem nevěřicně. „Jak si teda vysvětluješ, co se děje nám?“

Na to nedokázal pořádně odpovědět.